

Hinken –timmerhästen!

Jag och Mats tog med Hinken och Närv på helgkurs. Varför tar man ut en varmblodstravare i skogsarbete, när den nordsvenska hästen är som klippt och skuren för jobbet? Jag tycker att jag fick till en ganska bra sammanfattning i mitt mail till Elma i Nya Zeeland (ursäkta min ringrostiga engelska...):

” Me and Mats was recently a 4 hour drive north of Umeå on a weekend course. Don't know what you might call it in English, but it's about working with horses in the forest. Like they did before. Before the big forest machines. This man in Piteå, Lars-Olof, is a true horse-man and he is one of the few in Sweden who knows how to work in the forest with horses. I really like him! He's a natural. He actually went to the Amish people in Pennsylvania and bought equipment and he's making a living out of all this. Anyway. I'm eager to learn from the best. The best in trotting, show-jumping and so on, are in the south of Sweden, so they are pretty much out of reach for me. But this guy is close enough! And even though I never will make a career as a forest-horse-driver, I figure I can learn a lot from a man like Lars-Olof. So me and Mats took the pony, Närv, and Hinken, the trotter, and went to Piteå on this course. I learned a lot. And Hinken especially! He's a racehorse and not supposed to work in a forest, but I believe it's good for him to do "proper work". I like the fact that everything you do with a horse in the forest has a true meaning. If you need to back up the horse, it's because you went too far to reach the log. That you can't reach it. And that's why you have to "rewind". That's completely different from the rider who wants the horse to back up in a dressage-competition. "Why backwards?" the horse asks. "Because I say so" says the rider. Not the same in a million years! As you can understand, things like these interest me a lot.

I took some pictures and filmed a little in the forest. Hinkens self confidence is a little low. I've known that, but during this weekend it became evident. Närv didn't need more than two days to realize that he is capable of work, because his self-confidence is good to start with. Hinken on the other hand, has always had a bad self confidence. Maybe because his former owners tried to make a racehorse out of him much too soon. Hinken would probably need a week in the forest to know that he can – that he's able. I will try to work on his confidence at home. I went out for a drive today and got a good response from him. I really like Hinken...! It will be good to see him tomorrow again!"

Vi var åtta kursdeltagare (alla tjejer, utom Mats!), samt Lars-Olof och Daniel som kursledare. Lars-Olof hade bara med en häst denna gång – snälla, säkra Virmi. En riktig nordsvensk! Resten var kursdeltagarnas hästar, vilket blev en salig blandning av Tinker, Irish Cob, Gotlandsruss åsså varmblodstravaren förstås. Fyra slädar gjordes i ordning och jag satte mig på den första släden med Hinken i grimma och grimskaft. Gudars så tokig han var... Hinken höll på gå upp i atomer och var säkert väldigt tjusig att se på, men för mig var det verkligen inte roligt. Där jag satt på släden, var mina ben i princip i nivå med Hinkens kotor och när jag tittade upp såg jag undersidan på hans huvud som slängde och for. Ibland kunde jag urskilja ögonvitorna på hans vilt rullande ögon och hans frustningar kändes öronbedövande. Jag försökte hela tiden hålla honom längre bak, men som han for och snubblade åt alla håll samtidigt, vet jag inte hur många gånger han stötte in sina framben i släden. Extra kul blev det när han lyckades hitta av någon av medarna och åkte med ena frambenet samtidigt som resten av hans ben fick fullt upp med att försöka hitta den nya tredjedels takten. Oj, oj, oj. Och dom där gångerna han kom utanför spåret och for ner i djupsnön med ett eller flera ben. Jag försökte desperat hålla honom bakåt i grimskaftet och inte tänka på hur det skulle kännas om han skulle ta ett litet skutt framåt och ställa sig på mina ben med broddar och allt... Egentligen ville jag helst bara dö. Lämna jordelivet precis där jag var, men – som Lars-Olof en gång sa på sävligt pitemål, och med förvånad blick, då vi stod och spände för tre stora nordsvenskar i bredd och jag funderade på hur sjutton man skulle hinna ta sig därifrån om en eller flera hästar plötsligt skulle råka i panik då man som liten människa befann sig framför ett så stort ekipage - ”Då stannar man kvar och reder ut situationen.” Gud, vad ofta jag känt mig dum när jag frågat Lars-Olof om saker och ting...

När vi slutligen kom fram till avverkningsplatsen, var Hinken givetvis svettig. Och fortsatt upprörd. Fastän han hade fullt med hästar runt sig, gnäggade han desperat efter Närv som var sist i karavanen. Det var väl då jag insåg hur beroende han gjort sig av Närv. Inte så bra. Närv och Hinken blev anvisade varsitt träd i djupsnön och jag bad Lars-Olof binda fast min häst, för jag var helt slut. Han fäste grimskaflet högt upp på trädet och så att Hinken skulle kunna äta hö från marken. Sen fick han vandra runt trädet några varv med en laddad Hink efter sig, innan han lyckades ta sig ifrån platsen. Fan, en sån där situation är ju farlig! Hinken snodde och for runt sitt träd. Djupsnön var ett uppenbart problem för honom, men mest problem verkade han ha med några grenar som han både fastnade i och snubblade över titt som tätt. Mats funderade på om vi skulle ta bort grenarna. ”Näää” sa Lars-Olof lugnt ”Han lär sig.” Jag sysselsatte mig tacksamt med att lasta timmer på Virmis släde en bit bort, så jag slapp se Hinkens ”100 olika sätt att ta livet av sig vid ett träd”.

Att köra timmersläde är verkligen inget man gör halvsovandes. Det är som ett dragspel. Man får snabbt samla in tömmarna, för att sedan lika snabbt och smidigt låta dom löpa ut. Vilka smarta konstruktioner dessa slädar är – jag är officiellt imponerad! Och att hästen ska gå på samma sida som släden, var också något att försöka komma ihåg. Att man inte ska försöka korrigera med att styra hästen till den andra sidan, utan man gör som släden vill. Virmi tyckte nog att vi var lite långsamma på att lasta och lossa, men hon är ju en snäll häst, så hon tittade tålmodigt på då vi funderade och kämpade med lasten. Efter två vändor och nästan två timmar senare, var det dags för kaffe och jag kunde konstatera att Hinken var vid liv, stod på alla ben och tydligen undertecknat fredsavtal med trädet!

Lars-Olof hjälpte mig köra Hinken med timmersax. Min kassa rygg gör att jag inte orkar hålla igång så länge. Hinken tyckte det var besvärligt att ta sig fram i skogen och provade hela tiden att stanna kvar på vägen. Man fick vara alert! Även på söndagen provade han ibland att slippa gå in i skogen. Det var som om han förvånat konstaterade att det var oplogat inne i skogen och att det omöjligt kunde vara meningen att han då skulle behöva gå där... Det syns ganska väl på filmsnutten! Han skulle behöva en hel vecka i skogen, så han hinner inse att det går bra att ta sig fram i skogen och att han faktiskt klarar av det. Skulle vara väldigt bra för hans självförtroende.

På söndagen gick Lars-Olof med mig och Hinken några vändor, vilket jag lärde mig mycket på. Att veta vilken väg jag ska ta med hästen, är mitt största problem! Och fastän Lars-Olof spårade åt mig så att jag skulle få känna mig säker på vägvalet, tyckte han att jag inte visade Hinken tillräckligt väl vad jag ville. Att jag inte var nog tydlig. Det trodde jag faktiskt inte om mig själv. Speciellt med unghästar/oerfarna hästar, vet jag att man måste vara extra tydlig och hålla i dom mer bestämt och jag har trott att jag varit det också, men där har jag visst något att jobba på. Sen sa han åt mig att det är jag som ska bestämma takten – inte hästen. ”Annars blir man ju helt slut”. Något jag visste en hel del om som gick med tungan släpande i marken hela helgen... En massa såna där självklara saker som jag inte tänkt på.

Tänk om jag ändå kommit i kontakt med häst-skogsbruk då jag var färdig på Skogsbruksskolan -88. Då jag kunde hantera motorsåg, röjsåg, skotare och kunde aptera! Jag minns vad kul det var då man kom på tekniken och kunde springa 10-20 meter med de mindre träden innan de hamnade i övervikt och damp ner i marken. Attans!

Nej, nu måste jag nog börja träna mer målmedvetet. Både Närv och Hinken ska härmed börja köras regelbundet. Närv kan få trava och bli av med energi, medan Hinken får lov att skritta

ett tag framöver innan han får börja gå i snabbare tempon. Sen ska jag ut till Eva och träna Akademisk så fort hon känner sig i form för elever igen.